

An aerial photograph of a meadow. The foreground is dominated by a dense carpet of small purple flowers, likely heather. In the middle ground, there is a large, irregular patch of small white flowers. The background shows more purple flowers and some green grass. The overall scene is a vibrant display of wildflowers in bloom.

BukoVINKY

Číslo 5 - 2018/2019

Ahojte milí spolužiaci!

Jar je tu. Všimli ste si? Život okolo nás je stále veselší a jasnejší, slniečko sa začína na nás usmievať viac a viac, príroda sa rozzelenala a že sem tam pofukuje silnejší vetrík, to nám ani veľmi neprekáža. Nie je to krásne? Všetko začína kvitnúť, láka nás to von zo šálov, bünd či zimných topánok.

Pred nami je Veľká noc, ktorá sa blíži pomaličky pomaličky nastupujú po pôste, ktorý nastal po období zábav, karnevalov a iných veselých podujatí. Aj naši malí spolužiaci mali krásny karneval a rodičia výborný školský ples.

Školské povinnosti sú stále tu a máme teda čo robiť, aby sme všetko zvládli k všeobecnej spokojnosti. Znamky, skúšanie, domáce úlohy, projekty. Rodičia, učitelia, žiacke knižky – náš obľúbený trojuholník.

Tešíme sa na Noc s Andersenom a Jarný beh, na zopár literárnych súťaží a besedy pri príležitosti mesiaca, ktorý je venovaný knihám. Preto nezabudnite, marec je nielen prvý jarný mesiac, ale aj mesiac, ktorý nás pozýva do sveta kníh, do sveta dobrodružstiev, fantázie, príbehov, rozprávkových postavičiek iných knižných bytostí. Čítaj, čítajme aj čítajte, je to fajn vyplnenie voľného času, rozširovanie slovnej zásoby a vôbec – je to výborný relax.

Niektorí deviataci majú pred sebou prvé prijímačky na stredné školy a všetci majú pred sebou testovanie, pri ktorom im držíme palce. Držte sa! No a my? Redakčná rada dala dokopy marcové číslo a ponúka ho na čítanie všetkým našim priaznivcom.

Tak sa majte, nech sa všetkým darí a držte sa!

Vaše BukoVINKY

Redakčná rada - Zoznámte sa prosím:

Dlháň všelijaký

Dokument od reportéra Tomáška Holzmannna

Dlháň všelijaký žije v džungliach. Vie sa dobre maskovať, a preto ho nie je vidieť. Je všežravý a vie sa dobre brániť. Má telo z krokodíla, preto vie dobre plávať. Má dve nohy z vtáka a dve z líšky, preto má vlastnosti dravých vtákov a prefikanej líšky. Má chvost tigra, preto je rýchli, krk žirafy a preto sa vie kŕmiť z vysokých stromov a nikdy nie je hladný. Hlava vlka mu pomáha sa dobre zahryznúť do koristi. Keď sa bráni tak, vypustí jedovaté trne, ktoré zapichne do predátora a zaútočí naňho.

Prevažne sa živý mäsom,
plodmi rastlín a krabmi.

Vyskytuje sa na
Madagaskare, v Austrálii a v
Brazílii.

História ponožiek – jar je tu a ponožky sú viditeľnejšie – zaujímavosti okolo nás od Tamarky Šimončíč:

Všedné ponožky alebo ako sa stali súčasťou nášho života

Napadlo vám niekedy, ako táto obyčajná a mnohokrát až všedná časť nášho odevu vôbec uzrela svetlo sveta? Dnes je kúpa ponožiek úplne normálnou vecou a je len málo ľudí, ktorí by ponožky nenesli. O to viac, že ponožky dnes samé o sebe sú nositeľom trendov a súčasťou módy. Veď ako sa vraví, dvom to vždy ide jednoduchšie. Späť však k tomu, ako sa ponožky dostali do našich bežných životov. Otázka, ktorú dokáže zodpovedať iba história.

Pračlovek i starovekí Gréci a Rimania

Teraz si siahneme poriadne hlboko do minulosti. Hoci by sa vám zdalo v skutku nepravdepodobné, že tak primitívni ľudia žijúci v tej dobe by nosili ponožky, fakty sú fakty. Respektíve, historici sa domnievajú, že prvé ponožky pochádzajú už z doby kamennej, kedy lovci zvierat využívali časti kože so srstou tak, že si ich omotávali okolo členkov. Neskôr dokonca kusy kože omotávali okolo nôh, aby si ich chránili pred zranením. Áno, môžeme polemizovať, či šlo o prvé topánky alebo ponožky, no topánky majú rozhodne iný charakter.

Navzdory tomu, presúvame sa do Grécka. **Grécky básnik Heosid** sa v jednom zo svojich veršov zmenil o *Piloi*. Dlhو nebolo jasné, čo tým básnik myslel, no časom sa prišlo na to, že išlo práve o názov dnešných ponožiek, ktoré boli vyrobené z vlasov a chlupov zvierat. Tento odev bol často využívaný v amfiteátroch.

Rimania ponožky nazývali ich **slovom *Udone***, čo boli kusy tkanej látky omotané alebo natiahnuté na chodidlo. Kto si spomenie na typické omotávkы nôh počas prvej svetovej vojny, ktoré vojaci používali, „ponožky“ Rimanov vyzerali podobne.

Zmienky o ponožkách sú aj v kronikách Indie a Egypta. Pričom Egyptania boli pravdepodobne prvým národom, ktorý nosil pletené ponožky a pančuchy. Práve v egyptskej hrobke boli **objavené prvé pletené ponožky**. Ich pôvod sa odhaduje na 3-6 stor. n. l..

Stredovek ukázal potenciál

V stredoveku boli ponožky i pančuchy pomerne populárnym artiklom. Dokonca možno tvrdiť, že práve z ponožiek sa vyvinuli samotné pančuchy a pozor, dokonca aj legíny, ktoré sú v poslednom desaťročí obrovským hitom. Div sa svet, stredovekí páni ich nosili už vtedy.

Avšak predchodcovia ponožiek, podobných aké poznáme dnes, sa objavili v jedenástom storočí. Mali dĺžku zhruba pod koleno a zošité boli zadným stehom na tvar nohy. Angličania ich nazývali tzv. **Chausses**. Ilustrácie zo stredoveku však ukazujú, že *Chausses* neboli príliš pohodlné. Na maľbách sú pokrčené a viazané pod tunikami či spodnou bielizňou, čo pri pohybe rozhodne nebolo najkomfortnejšie.

Na prekvapenie, tento druh ponožiek či pančúch nosili predovšetkým muži. V 13. storočí už boli ponožky kratšie a oveľa lepšie tvarované na nohu. Neskôr do módy prišli dlhšie pančuchy, ktoré boli tvorené z jedného kusu látky. Spodná časť dokonca bývala podšívaná, aby bola pevnejšia.

Pokrok a temperament

Samozrejme, ponožky kráčali s dobou. Čo nedokončili Angličania, vylepšili Španieli. Alžbeta I. v Anglicku zamietla patent **Williama Leea** na tkací stroj, pretože kvalita pančúch, ktoré utkal, sa jej zdala príliš drsná. Veľká chyba však priniesla predsa pokrok.

Španielska práca s hodvábom slávila úspech. Španieli vyrábali ponožky z tkaného hodvábu a postupne ponožky začali expandovať. Tradícia ponožiek je aj v slávnych býčích zápasoch, kedy má toreádor odeté výrazné svetloružové ponožky.

A čo Američania? Do 19. storočia nevedeli o ponožkách takmer nič. Neskôr však začali zriaďovať mlyny na pletenie a kvôli veľkému záujmu skrátili ponožky na dĺžku po lýtka. Práve vtedy začali byť v angličtine **známe ako Socks**. Tak ako ich poznáme dnes.

V 20. storočí sa ponožky začali rozširovať do celého sveta. Vyrábali sa z prifarbenej bavlny, vlny či hodvábu. Tieto materiály prevládali až práca s hodvábom slávila úspech. Potom prišli na scénu syntetické materiály a dnes už kupujeme ponožky na „kilá.“ Na trhu je viac a viac druhov ponožiek. Nielen v rámci farebnosti. Ponožky získali svoj charakter a pribudlo množstvo vzorov a významov, ktoré ponožky dávajú. Stali sa **súčasťou módy** ako akýkoľvek iný kúsok odevu.

Toto je kúsok z mojej zbierky ponožíek:

Príbehy Jožka Mrkvičky - šikana

AUTOR : Marcel Chlaň

Ahojte, volám sa Jožko Mrkvička. Budem vám rozprávať o tom, čo som zažil minulý týždeň.

Začnem pondelkom.

Ráno som vstal, zobral si školskú tašku a bežal do kuchyne. Na stole ma čakali cereálie s mliekom a ovocný šalát. Šupol som desiatu do tašky a išiel sa obliecť. Cestou do školy som stretol Jakuba. Zarozprávali sme sa o pavúkoch a zrazu pred nami vyrástla škola. Prvú hodinu sme mali slovenčinu. Do triedy vošla tá najlepšia pani učiteľku.

Keď som sa pozeral na tabuľu, Fero do mňa hodil malý papierik a vôbec som z toho nebol šťastný. Za chvíľu sa pridali aj Matúš a hádzali do mňa papierové guľôčky.

Mal som nešťastie, nakoľko sedeli v lavici za mnou. V našej triede to funguje takto, sme rozdelení na anjelov, tyranov a pešiakov. Medzi anjelmi sú spolužiačky a pani učiteľky, medzi tyranov patrí Matúš a Fero, medzi pešiakmi som ja so zvyškom triedy.

Anjeli ochraňujú pešiakov, tyrani útočia na pešiakov.

Cez prestávku som zostal v triede a jedol mrkvu. Fero ku mne prišiel a kopol mi do tašky. Mal som šťastie, že bola priviazaná k lavici. Na to kopol do tašky Kubovi, ale ten šťastie nemal. Jeho taška sa rozletela a všetky zošity sa mu vysypali von. „Hej!“ zakričal Kubo, no ale ani trochu si to nevylepšil. Mišo v tej chvíli prišiel a rozlial za nim vodu.

Samozrejme, Matúš a Fero rýchlo bežali za pani učiteľkou, aby jej povedali, že Kubo vylial v triede na zem fľašu vody a vysypal si z tašky zošity na zem. Nikto neodporoval, lebo každý vedel čo sa môže stať.

Nakoniec Kubo dostal poznámku, že ničí školské učebnice a rozlieva vodu po triede.

Takto pokračovali aj ďalšie dni. V utorok sa po prvé Jano odvážil niečo povedať Matúšovi a Ferovi. Zase išli okolo našej lavice a koplí do našich tašiek. V tej chvíli prišiel Jano a vyskytla sa hádka. „Hej, prečo kopeš do ich tašiek!“

Prvý rozdal kocky Jano. „Máš s tým problém?“ Ozval sa Matúš a hodil väčšie číslo. „Ja neviem, ty snáď áno?“ Prebil Matúšove kocky na menšie číslo. „Na tvojom mieste by som upaľoval!“ Nahnevane sa snažil Matúš poraziť Jana. „Už nie si taký odvážny, keď sa ti niekto postaví!“ Jano porazil Matúša. Fero a Matúš odišli a kuli ďalšie nezbedníctva.

V stredu sme s triedou išli do ZOO. S Kubom sem pozorovali jašterice a surikaty. Kubo mi povedal, že by bolo vtipné ,kedy sa všetky surikaty postavili do jedného radu. Vtom všetky surikaty zmizli pod zem. Spolu sme si kúpili suveníry. Ja som si kúpil dinosaura, ktorý otváral ústa a Kubo obrázok, na ktorom sú surikaty postavené v rade. Jak inak. Povedal mi, že si ho dá zarámovať a zavesiť na stenu.

Vo štvrtok sa u nám zastavil pán Matúš a pán Fero. No a skôr ako som stihol zahryznúť do chlebička, Kubo zrazu rozohral hru, „už si nabral odvahy?“ „Skús si tipnúť!“ zrazu sa hra prevrátila hore nohami a Matúš zobral Kubovi peračník a hodil do steny. Kubo sa tak nahneval, že sa postavil a išiel k jeho lavici. Tak mu kopol do tašky, že preletela celú triedu a za sebou nechávala zošity. Fero to bežal nažalovať, ale pri dverách ho zastavil Jano so slovami: „Už si sa vzdal?“ Matúš a Fero mali ďalšiu nevydarenú misiu.

Dnes je piatok, najlepší deň v týždni.

Na prvej prestávke prišli naši známi, Matúš s Ferom.

Z desiatnika mi vybrali mrkvu a najhoršiu vec, čo mohli urobiť, aj urobili. Úbohú malú mrkvičku hodili celou silou do steny a to už bolo cez mieru mojej hranice trpezlivosti. Postavil som sa oproti Matúšovi a povedal som: „Čo ti tá mrkvička urobila?“ Matúš mi na to odpovedal: „Bola otravná, ako si ty, Mrkváň!“ a vo chvíli, kedy by som mu najradšej jednu vrazil do nosa, som sa strategicky vyhol jeho úderu a ustúpil o tri kroky. Vtom ho Kubo potkol a Jano si na neho sadol. Keď to Fero bežal nažalovať, zastavil som ho. Fero ma strčil no Kubo ho potkol a ja som si na neho sadol.

Matúša aj Fera sme sa spýtali, či sa už vzdávajú šikanovania. Obaja súhlasili. Pustili sme ich a dali sme si znak pokoja.

Odvtedy sa v triede delíme len na anjelov.

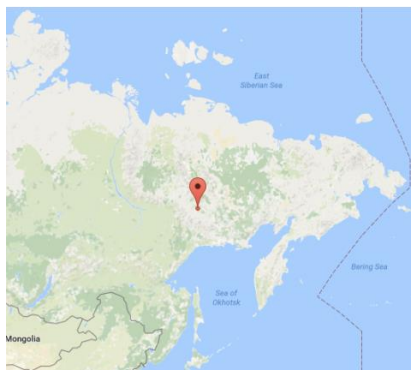
Je to tak aj u VÁS?

Určite ÁNO.

Volám sa Jožko Mrkvička a do skorého videnia. ☺

Najchladnejšie obývané miesto na zemi – dedinka Oymjakon

Oymjakon je vidiecka oblasť na severe Ruska. Je známa najnižšími teplotami na svete čo sa týka trvalo obývaných oblastí. Je pomenovaná po rieke Oymjakon, ktorej meno údajne pochádza zo slova zamrznuté jazero. Nachádza sa v nadmorskej výške až 745 metrov nad morom. Je obklopená údoliami, ktoré zachytávajú vetry, čo spôsobuje nízke teploty. Zaujímavé je, že deti môžu chodiť do školy len ak je nad $-55\text{ }^{\circ}\text{C}$. Možno si myslíte, že sa také niečo nemôže stať, ale v tejto dedinke je niekedy priemerná minimálna teplota za január, február a december pod $-50\text{ }^{\circ}\text{C}$. Celkovo najnižšia teplota na tomto mieste bola $-71,2\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Podobne je na tom aj mesto alebo dedinka Verkhoyansk a tieto mestá sú jedinými dvoma trvalo obývanými miestami na svete, ktoré zaznamenali za každý deň v januári teplotu pod $-60\text{ }^{\circ}\text{C}$. Oymjakon zároveň nikdy nezaznamenal teplotu nad bodom mrazu medzi 25. októbrom a 17. marcom. Jediné mesiace, kedy teplota neklesne pod $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ sú jún a júl.

Najteplejší mesiac – júl dokonca v roku 2010 zaznamenal priemernú teplotu $+14,7\text{ }^{\circ}\text{C}$. V júni, júli a auguste sú niekedy aj teploty nad $30\text{ }^{\circ}\text{C}$ cez deň. Dňa 28. júla 2010 Oymjakon zaznamenal rekordnú vysokú teplotu $34,6\text{ }^{\circ}\text{C}$, pričom dosahoval teplotný rozsah $105,8\text{ }^{\circ}\text{C}$. Verkhoyansk, Jakutsk a Delyankir sú jedinými ďalšími miestami na svete s rozdielom najvyššej a najnižšej teploty vyšším ako $100\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Autorka: Katkla Gersová, redakčná rada

Náš papagáj

Tento papagáj žako je veľavážený člen našej rodiny. Volá sa Róza, a je len o pol roka staršia odo mňa. Dožíva sa aj 80 rokov, preto je zrejmé, že bude neskôr môj. Ale zatiaľ patrí môjmu tatinovi, ktorý Rózku dostal od mojej maminy. Veľmi si ju prial a bol veľmi šťastný keď ju dostal. Dostal ju totiž keď bola úplne mláďatko. Museli sme si ju preto dobre vychovať, aby nerobila zle iným zvieratám, nejedla inde ako doma, nekúsala ľudí a aby vedela lietať. Môj tato ju to všetko naučil a keďže už bola vycvičená nebývala v klietke.

Vždy nás poslúchala. Keď mal tato narodeniny, tak ju doniesol na terasu a položil na bidlo bez klietky. Všetci sme oslavovali, mama priniesla tortu a ako išla po pitie spadol a rozbil sa jej pohár. Rózka sa zľakla a uletela. Všetci sme ostali úplne bledí a išli sme ju hľadať. Mala podstrihnuté krídla a tak sme si mysleli, že nevie uletieť, no neskôr sme zistili že mala podstrihnuté jedno krídlo menej ako druhé. Rózka obletela náš dom a sadla si u susedov, ale to sme si nevšimli. Nenašli sme ju. Nereagovala na naše volanie, asi sa veľmi bála. A tak sme čakali do večera, do noci, že či sa vráti. Boli sme ju ešte aj trikrát hľadať. A v tom ako sme sa práve vrátili z poslednej “hľadačky” nám zvoní sused. Priniesol nám Rózku. Všetci sme sa veľmi tešili a pýtali sme sa ho, kde ju našiel. Povedal, že sa práve vracali z dovolenky a keď zbadal mačku ako sa zakráda pripravuje sa na útok všimol si že jej cieľom bol papagáj a tak tam skočil odohnal tú mačku a zobral Rózku. Takže nakoniec všetko dobre dopadlo a sme mu doživotne vďační, že nám ju zachránil, neviem čo by sme bez nej robili.

Autorka: Kajka Komáčková, 8.B

Panická porucha

Moje zmysly sú oslabené. Bez pohnutia ležím na zemi a jediné, čo vnímam je bolesť šíriaca sa mojím telom.

Zrazu môj sluch zaznamenal niečo, akoby na mňa niekto hovoril menom , akoby sa mi niekto prihováral. Vtedy som otvorila moje oči a obzrela sa okolo , kde sa to vlastne nachádzam. Bolesť som stále veľmi citlivo vnímala a ťažko sa mi sústredilo na spomínanie ako a prečo som sa sem dostala. Mala som pocit, že tu ležím už veľmi dlho, ale nevedela som, ako veľmi taký stav neexistencie trvá. Vtom som si uvedomila že pri mne absolútne nikto nie je, akoby sa po každej žijúcej bytosti zľahla zem.

Bola som tam len ja. A moje unavené myšlienky. Teda aspoň myslím, že som bola, neviem, či som fyzicky existovala naozaj. Akonáhle som si to uvedomila, zmocnil sa ma nepríjemný pocit, keď som si nevedela vysvetliť, čo mali znamenať tie hlasy môjho mena, ktoré som tak jasne počula. Pozrela som sa hore, dole, za seba aj pred seba. Všade navôkol som videla len a len to isté. Číre nič. Došlo mi, že vlastne sedím na veľmi vyschnutej popraskanej takmer pieskovej zemi.

Skúšala som loviť v spomienkach, no nemohla som si na nič spomenúť. A viem, že si na to už nikdy nespomeniem. Opäť ma premkol veľmi nepríjemný bolestivý pocit, ktorý sa miešal s tou bolesťou, ktorej pôvod doteraz neviem. Pretože si nespomínam. Mám však pocit, že sa zanedlho niečo stane. Znova som nemala tušenia, čo to bude a čo mi moje pocity chcú naznačiť. Snažila som sa nepodľahnúť všetkým tým pocitom, čo sa vo mne miešali, no nedalo sa. Zrazu cítim, ako strácam nad sebou kontrolu.

Z polovičného sedu som cítila ako pomaly klesám hlavou k zemi. Ten pád som ešte cítila. To bolo však to posledné.

Pripravila Eliška Filipová, 8.B

Púštny jazdec (na krídlach fantázie)

Sme na dovolenke. Bývame blízko pri púšti. Ako každý deň sme sa rozhodli, že pôjdeme na prechádzku po okolí. Je to tu veľké, ale väčšinu z okolia nášho hotelu sme už videli. Preto sa dnes chceme ísť pozrieť na jednu z viacerých častí púšte, čo nás obklopuje. Ale dnes je veľmi teplo a uvažujeme o tom, že tam pôjdeme až zajtra. Nakoniec sme sa rozhodli, že tam pôjdeme poobede lebo hlásia, že má byť oblačno.

Sme na púšti, široko-d'aleko nie je nikoho. Je tu strašne teplo aj keď je zamračené. Vidíme pred nami veľké pieskové duny, ideme sa tam pozrieť. Vyšli sme na ne a máme pred očami krásny výhľad na púšť. Je to tu krásne.

V diaľke vidím prameň, a keďže sme si nezobrali žiadne pitie, tak sa k nemu ideme pozrieť. Kým kráčame smerom ku prameňu, ochladilo sa. Nemám z toho dobrý pocit a myslím si, že by sme sa mali vrátiť. Ale rodičom som nič nevravela, dúfala som, že to prejde. No po čase sa to nepozdávalo ani rodičom.

Začínam sa báť, že sa mi to iba zdalo a v tejto púštnej búrke, ktorá sa o chvíľu začne, sme úplne zbytočne. Rodičia už na mňa naliehajú a pýtajú sa ma, kde je prameň? Ja im iba zúfalo oznamujem, že sa mi to iba zdalo. Sme zúfalí. Nevieme, čo máme robiť a vietor už zavial naše stopy. Začína sa to tu meniť na prírodnú katastrofu. Vietor je čoraz silnejší a my sme čoraz bezmocnejší. Nemáme sa kam skryť a na hľadanie cesty späť je už neskoro. Začína neskutočne fúkať. Máme obavy, že začne púštna búrka a my sa nemáme kam skryť. Pomaly sa začína zdvíhať prach a my sa zúfalo pokúšame nájsť cestu späť na hotel.

Zrazu sme neďaleko nás zazreli ťavu a na nej človeka. Začali sme kričať, aby zastavil a pomohol nám. Na šťastie nás započul a išiel nám naproti. Išli sme jeho smerom.

Všimli sme si, že za ním, asi necelý kilometer je obrovská piesočná búrka a blížila sa neuveriteľne rýchlo. Keďže jazdec nebol tak d'aleko, stihli sme sa stretnúť. Povedal nám, že má v batožine (ktorú mal zavesenú na ťave) plachty a že by sme sa nimi mohli zakryť. Rýchlo sme si pred seba dali batohy a vytvorili sme takú menšiu zátarasu. Rýchlo sme si ich cez seba stihli prehodiť. Celý čas sme ich poriadne držali, no mali sme obrovský strach. Nakoniec sme to nejako prežili.

Sme neuveriteľne vd'ačný tomuto jazdcovi, a keďže sme sa mu nemali ako odvd'ačiť, dali sme mu pár drobných.

Rýchlo sme sa vrátili na hotel a hneď na druhý deň sme išli domov.

Autorka: Adela Biloruská 8.C

Najväčšie iglu na svete

Na začiatku roka 2016 sa vo Švajčiarsku postavilo obrovské iglu. Malo výšku až 10,5 metra a vnútorný obvod dokonca 12,9 metra. Túto stavbu vybudovalo 18 ľudí podporovaných spoločnosťou Volvo. Trvalo im to len 3 týždne a použili na to až 1400 snehových tehál. Stalo sa tak na počesť 20. výročia spoločnosti Frozen hotel. Akonáhle bola stavba dokončená, prišli ľadoví umelci a vyzdobili interiér. Táto snehová pevnosť zostala na svojom mieste a bola dostupná pre návštevníkov až kým sa neroztopila...

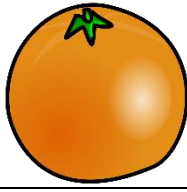
Najväčšia snehová guľa na svete

Dňa 23. marca 2013 sa študentom technologickej univerzity v USA podarilo čosi takmer nemožné. Dať guľaním dohromady obrovskú masu snehu. Tento biely meteorit mal priemer neuveriteľné 3 metre aj 20 centimetrov a pýšil sa obvodom 10,04 metra. Kopa snehu sa ugúľala v meste menom Houghton a ak sa neroztopila, stojí tam dodnes...

Katka, Gersová, redakčná rada

NÁŠ ROZHOVOR

KEVIN	OTRAVNÝ POMARANČ
Vítam vás u ďalšieho pokračovania...	Počkať, počkať. Toto je nejaká telenovela?
No áno. Takže vás vítam u pokračovania: „Pod’ sem a potom odíď!“	Takže už môžem ísť domov? HE-HE
Najskôr sa vás spýtame na pár otázok.	Tak dobre, nooo.
Aké bolo, keď ste hrali MINECRAFT?	Bol zo mňa štvorček, HE-HE, ale stretol som aj Steeva. Potom nás pozval do jeho domu spolu s Hruškou, Marshmallonom a Jablkom. Potom Steeva rozobrali na kocky.
A kto?	No Creeprs.
Aké to bolo hrať slendermana?	Žúžo. No keď som si spieval, Hruška ma stále prerušovala.
Aké bolo stretnúť slendermama?	Zábava, najprv som ho trafil lietadielkom. Nechcel sa priznať, že je básnik. Potom začal rozprávať o tom, ako svoje básničky dôkladne poschovával. A keď som mu ich všetky ukázal, začal utekať.
Aha, aké bolo navštíviť Packmana?	Celkom super, mali tam veľa Tiktakov a troch duchov. HE-HE
Dobre a môžete nám povedať niečo o sebe?	No tak dobre, volám sa Otravný pomaranč a som najviac otravný. HE-HE
Kde bývate?	V kuchyni.
No dobre, aha, no a boli ste niekedy „superhrdinom“?	Ale áno, bol. Raz vytvorila jedna firma odšťavovač a mojich kamarátov uväznila. Iba ja som ich mohol zachrániť, a aj zachránil.
Dobre teda, tak sa ešte napijeme.	To-...To-...To je pomarančový džús!!!
Á-Á-Á, čo sa deje?, Á-Á-Á	Nepriateľ, áááá do útoku!!! Á-Á-Á Á-Á-Á

Pokračovania na budúce...od Marcelka Chlaňa, redakčná rada

BOMBA (na krídlach fantázie)

Ahoj, volám sa Beta a idem z práce, kde som od 5-tej do 17-tej. Je to otrava, ale taký je život, keď chcem bývať sama. Nuž čo narobím.

Tresk! Čo sa stalo?! Prečo sa neviem pohnúť, otvoriť oči a ani prehovoriť? Pre boha! Čo sa stalo? Počkať, niekto sa ma dotkol! Stále sa ma pýta, či ho počujem. Počkať, nie je to záchranár? Asi áno, cítim ako ma dvíhajú a pokladajú na nosidlá. Asi idem do nemocnice. Chvála bohu...AU! To bolelo, asi mi pichli injekciu. Ale to je bežnééé. Čo sa to deje? Som unavená, zaspávam.

Ááách. Čo sa to deje? To je nemocnica? Počkať, ja vidím? Ó, tam ide sestrička. „Haló, pani sestrička!“ „Ach, konečne ste hore pani Živecká.“ Počkať, keď povedala „KONEČNE“, tak to som musela spať moc dlho. „Čo je dnes za deň? Ako dlho som tu?“ „Je štvrtok. Boli ste mesiac v kóme. Ale vaša operácia tváre a žalúdka dopadla dobre.“ „No, aspoň že tak.“ A čo sa vlastne stalo? Policajti povedali, že ste mali v aute nastraženú bombu! „Čože?“ „Áno, a mám sa vás opýtať, či nemáte tip, kto by vám chcel ublížiť?“ „Náhodou mám!“ „Vážne?“ Tak to počkajte, zavolám políciu a môžete im to povedať. „Dobre.“ Tak už mi nezostáva nič iné, iba čakať.

No už som aj po raňajkách, tak kde sú? Už je to viac ako pol hodiny. Ááá, tu sú. „Dobrý deň slečna.“ „Dobrý.“ „Vraj ste hovorili, že máte tip na páchatel'a?“ „Áno, mám. Podľa mňa to bol môj ex-priateľ Andrej Kamióny, je to taktiež aj môj kolega. Viete, on sa mi v ten deň dlho obšmietal okolo auta. Keď som mu oznámila koniec nášho vzťahu, bol veľmi nahnevaný a odvtedy ma nenávidí.“ „Dobre, ďakujem. Poďme chlapi, ideme poňho!“ „Dovidenia slečna.“ „Dovidenia!“

No a ja sa teraz idem vyspať, po tom všetkom som strašne unavená.

Autorka: Karin Pad'ourová, 8.C

Atrey

Máme psíka Borderku,
je to Atrey bláznivý,
rád si behal po vonku,
Mame ničí kvetiny,
ten náš chlpač jediný.

Takto z búdy pozerá,
najradšej by zmizol vtedy,
tvári sa vždy :to nie ja,
no s papuľkou od hlíny
A pohľad ja som nevinný!

On je cirkus štvornohý,
vždy má skvelú náladu.

O mlsoťku poprosí,
aj keď zničil záhradu,
veď urobil nám estrádu!

Veľa sa s ním nasmejeme,

zažijeme radosti.
Záhradu už neriešime,
pozmetáme bez zlosti,
trsy kvetov ,nános hlíny
zlikvidoval bez príčiny.
Možno sa mu nepáčili,
chce tam iné kvety mať,
bol zlý výber moji milí,
treba ďalšie vyskúšať
A tieto prosím upratať!

Deň čo deň je zábava,
s Atreyom vždy slnko svieti,
aj keď mrak a čierňava
náladu vždy trochu špatí,
Atrey nám vždy úsmev prinavrátí!

Autorka: Tamarka Šimončič, 8.B

Máme doma zvieratko

Máme doma koňa,
morčatá aj slona!

V niečom pravda neodznela,
niečo som si vymyslela.
Nech sa však aj pravda píše,
máme členov živočíšnej ríše.

Nech uhádne každý sám,
ktoré zviera doma mám.
Ten živočích seno ľúbi,
má dosť srsti, ostré zuby.

Smädný–hladný kviki kviki,
zahryzne sa do papriky.
Poteším ho uhorkami.
Kto je to? Už viete sami?

Pripravila: Zuzana Malíková 8.B

14.2. alebo Medzinárodný deň darovania knihy (tiež Valentín)

Možno už niektorí z vás počuli o Medzinárodnom dni darovania knihy. Tí z vás, ktorí o ňom ešte nepočuli, alebo počuli a nevedia, čo to znamená, sa viac dozvedia v tomto článku od Sašky, členky redakčnej rady.

Mnohým sa tento deň spája s Valentínom. Pre nás knižožrútov je to však deň, kedy oslavujeme **Medzinárodný deň darovania kníh**.

Za Medzinárodným dňom darovania kníh stojí matka, zakladateľka webovej stránky Delightful Children's Books Amy Broadmooreová z USA. Jeden z jej troch synov sa jej raz opýtal, prečo nie je v kalendári aspoň jeden deň v roku venovaný darovaniu kníh. Broadmooreová sa myšlienky chytila.

Tento deň sa slávi od roku 2013, keď organizáciu do rúk zobrala autorka obrázkových detských kníh Emma Perryová. Podujatia k tomuto dňu, ktorý sa rozšíril do vyše 40 krajín sveta, avizujú napríklad aj knižnice na Slovensku.

Zimný výstup na Ostrvu

Ráno hodinu po brieždení stojíme na zastávke električkovlaku Popradské pleso. Prišli sme tam síce jednu TEŽ-ku neskôr oproti plánu, ale tým sme sa vyhli najväčšej rannej zime. Čas nebude hrať proti nám, lebo v žľabe pod Ostrou sú celý deň, vzhľadom na slnko, rovnaké podmienky – tieň. Ba naopak, teraz nás slniečko zohrieva cestou k Popradskému plesu. V serpentínach na nás začína snežiť, ale nevieme odkiaľ, keďže nebo je bez jediného mráčika. Zanedlho však dostávame odpoveď – stretávame snežnú frézu. Neskôr, keď odbočíme na zimný zelený chodník k plesu, dostávame nepríjemné prekvapenie v podobe hlbokého neodhrnutého snehu, ktorý sa nedá obísť. A tak kým prídeme ku chate, máme ho plné topánky. Obúvame si návleky, mačky, doplníme energiu a tekutiny, vyberáme cepíny a vyrážame smerom k Ostrve. Po pravej ruke máme pleso, keď okolo nás prechádzajú skialpinisti smerujúci do Zlomiskovej doliny. Na úpätí je sneh miestami nosný, ale väčšinou sa zabárame až po kolená. Tým, že máme na nohách mačky, je to veľmi nebezpečné, lebo sú ostré a môžeme si rozrezať nohavice alebo sa aj zraniť. Neskôr stretávame českého turistu

a dozvedáme sa, že miestami je sneh stvrdnutý na kameň. Sem tam sledujeme na hodinkách výšku a v polovici sa od nás jeden kamarát odpojí a vracia sa späť. Dovtedy je to zaujímavé, lebo s mačkami sa chodí úplne inak, ale potom to začína byť poriadne namáhavé. Pod vrcholom už ideme len asi päť krokov a oddych, potom znova len päť krokov... našťastie ma tatino zachraňuje

„žbrndou“ (multivitamínový „energeták“). Keď sa konečne dostávame na vrchol prichádza ďalšia výzva – chodenie v mačkách po kameňoch. Počas oddychu si všímame asi päťčlenné stádo kamzíkov, ktoré sa pasie na úpätí Tupej. Oddýchame si, najeme sa, pofotíme kamzíky a prichádza čas rozhodnúť sa, čo ďalej. Po zhodnotení podmienok smerom na Batizovské pleso sa rozhodujeme pre zostup späť na Popradské pleso. Deň nato sa na Facebooku dočítame, že jednému turistovi trasa na Batizovské pleso trvala 3 hodiny s prekonávaním nafúkaného snehu v žľabe. Cestou dole uvoľňujeme tabule snehu o veľkosti 50x50cm. Neskôr mi tato ukazuje ako sa dá spúšťať na cepíne a aj ja to len tak zo srandy skúšam. Bohužiaľ tým, že sneh je veľmi tvrdý to moc nefunguje. Potom ako prídeme na chatu sa naobedujeme, oslávime dokončenie „zimnej magistrály“ a odprevadíme nášho kamaráta na vlak. On nastupuje do zubačky a my si v TEŽ-ke užívame západ slnka nad Nízkymi Tatrami.

Pohľad z Ostrvy na Popradské pleso

Autor: Ondrej Matkovčík, Fotografie: Ondrej Matkovčík